

משכן הריק

ישראל הדני במוזיאון וילפריד ישראל, קיבוץ הזורע

המפוארות שבהן, להיכחד ולשוב אל האדמה. חלק מן התרשימים מהדהדים פסלים קודמים, שיצר הדני בעץ לבוד, אחדים מהם מוצגים כאן. הציר המחבר ביניהם הוא חיפוש אחר מהות טהורה, היולית, המינימליזם המהודק בפסלים אלה והממד הרוחני המאפיין אותם מזכירים את פסלי האלים בתרבויות המזרח הקדום. כך, למשל, בשתי העבודות קנוסוס ומלאך הזיכרון ובתרשימים, שבהם מזמין אותנו הדני להתבונן בגוף האנושי כמקדש, כמזבח או ככלי קיבול, טבעות העץ הלבוד כמו מסמנות את עקבות הזמן ומקיפות חלל פנימי של גוף, הפתוח אל השמים ופורש את כנפיו.

הדני, שיצר עשרות פסלים סביבתיים גדולי ממדים במרחב הציבורי, נוהג לפתח אותם מתוך דגם מוקטן המונח על שולחנו. בתרשימים ובפסלים בתערוכה זו, המונומנטלי כמו שב ומתכנס אל האינטימי, מרכין את ראשו בענווה ומקשיב לזיכרונותיה של האדמה.

אוצרת: שיר מלר-ימגוצ'י

יצירתו של ישראל הדני משייטת מעל מרחבי הזמן, חושפת כמיהה אל הנפש פנימה. שנים רבות תר אחר צורה רוחנית שתהיה פתוחה דיה, כך שהרוח תוכל לשכון בה, חופשיה להמריא אל מרחביה. בנדודיו בין תרבויות עתיקות במזרח הקרוב והרחוק אסף אל תודעתו דימויים של מבני קדושה ותפילה: כיפות של מסגדים, פגודות של מקדשים וקמרונות, השואפים אל על ומעוררים תחושה של רוממות רוח.

את סדרת התרשימים המטאפיזיים בדיו שחורה ובעפרונות צבעוניים, המוצגת כאן לראשונה בארץ, יצר הדני מתוך זרם תודעה מרוכז במהלך כחודש ימים. נקודת המבט שממנה צוירו משקיפה ממעוף הציפור, חושפת מבנים פיסוליים יחידאיים, שאינם משתייכים לתרבות מסוימת, ואף לא למקום או לזמן מוגדרים. השער (או נקודת המוקד, הנראית בחלקם) מזמין אותנו להתקרב, להיכנס פנימה ולחוות רגע של קדושה בהיכלות האינסוף, שנבצר מאתנו להכילם. לצד הסימטריה ותחושת השלמות הצורנית המייחדת אותם, רבים מן התרשימים מכילים עדות ברורה לתהליך של חורבן בלתי נמנע. למרות ממדיהם הקטנים, דומה שמדובר במבנים מונומנטליים או בשרידיהם: מעין תזכורת לכך, שסופן של תרבויות אנוש, אפילו של

צילום: אברהם חי

צילום: אברהם חי

Sanctuary of Void

Israel Hadany at Wilfrid Israel Museum

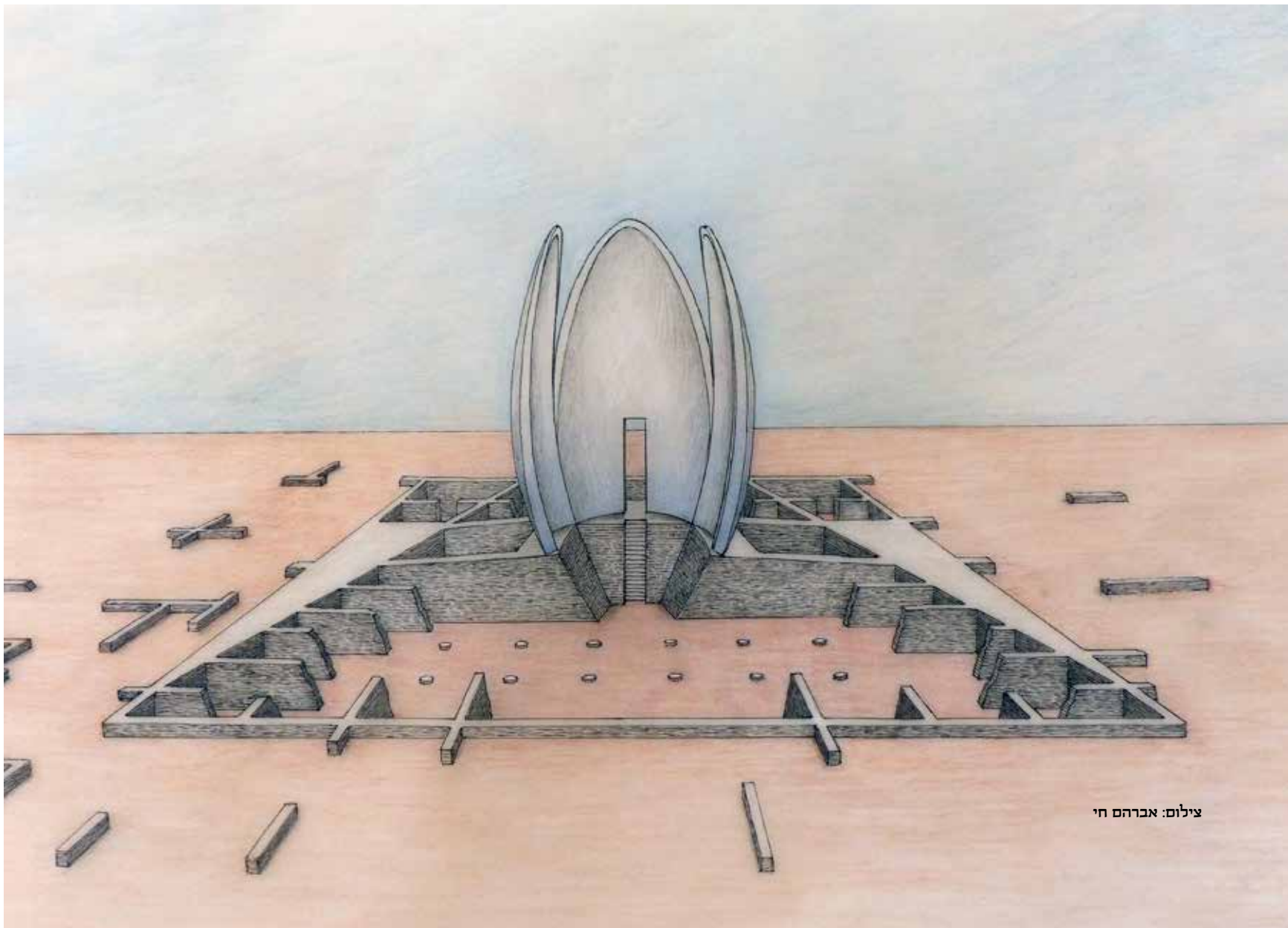
Israel Hadany's work sails above the realms of time, revealing a longing for the innermost recesses of the soul. For many years he sought a spiritual form open enough for the spirit to dwell in it and ascend. In his travels between ancient cultures in the Near and Far East, he has absorbed images of sacred and prayer structures: mosque domes, temple pagodas, and vaults, that aspire upward and evoke a sense of elation.

The series of metaphysical drawings in black ink and colored pencils, presented here for the first time in Israel, was created by Hadany out of a focused stream of consciousness over the course of a month. The point of view from which they were drawn observes from a bird's eye view, revealing idiosyncratic sculptural structures which belong neither to a particular culture, nor to a given place or time. The gate (or focal point, visible in some of them) invites us to draw nearer, to go in and experience a moment of sanctity in the halls of infinity, which we are unable to contain. Alongside the symmetry and sense of formal perfection characterizing them, many of the drawings contain clear evidence of an inevitable process of destruction. Despite their small size, they seem to portray monumental structures or the remains

thereof; like a reminder that human civilizations, even the most glorious ones, are doomed to become extinct and return to earth. Some of the drawings echo previous sculptures created by Hadany in plywood, several of which are on view here. The axis connecting them is his search for a pure, primal essence. The sculptures' tight minimalism and spiritual dimension conjure up the statues of deities in the cultures of the ancient East, as in Knossos and The Angel of Memory, and in the drawings, in which Hadany invites us to regard the human body as a temple, an altar, or a vessel. The plywood rings ostensibly mark the passage of time. The body becomes a hollow vessel, which is open to the sky, spreading its wings.

Hadany, who has created dozens of large-scale environmental sculptures for public spaces, elaborates them from a scaled down model placed on his desk. In the drawings and sculptures in this exhibition, it is as though the monumental redraws into the intimate, bowing its head humbly to listen to the memories of the earth.

curator: Shir Meller-Yamaguchi

צילום: אברהם חי

